

Moral, isolation, diakoni, tilblivelse og fortvivelse – i vidt forskellige teologiske sammenhænge

Årets årgang af *Dansk Teologisk Tidsskrift* består af to dobbeltnumre. Med dette bind foreligger det første. Det er i sagens natur mere omfattende end normalt. Næste dobbeltnummer følger inden for overskuelig tid. Ud over den utraditionelle nummering følger *Dansk Teologiske Tidsskrift* sin traditionelle redaktionelle stil. Vi bringer fem artikler, der dækker alle teologiens discipliner og behandler såvel nye teologiske spørgsmål som gamle spørgsmål på en ny måde.

Første artikel af Jan Dietrich omhandler moralsk realisme i Det Gamle Testamente eller den Hebraiske Bibel, som man rettelig bør sige, når man ikke ønsker at anvende det kristne perspektiv på denne skrifsamling. Dietrich tager udgangspunkt hos Platon og stiller spørgsmålet, om det gode er godt i sig selv; eller det er godt, fordi Gud siger, at det er godt? Hvordan forholder Gud sig til det i den første del af Bibelen?

Efter eksegesen kommer kirkehistorien. Mette Birkedal Bruun præsenterer sin store disputats om Armand-Jean Rancé og hans reform af cistercienserklosteret La Trappe. Rancés asketiske program indebar en isolation fra samfundet, men samtidig foregik en ret intens udveksling med den omgivende verden. Det dynamiske forhold mellem tilbagetrækning og engagement er temaet for hendes undersøgelse.

I den næste artikel præsenteres diakonien som et nyt fagområde inden for dansk teologi. Med anledning i kandidatuddannelsen i diakoni ved Aarhus Universitet præsenterer Jakob Egeris Thorsen det faglige felt både nationalt og internationalt.

De to sidste bidrag omhandler på forskellig vis Søren Kierkegaard. Det første af Anne Louise Nielsen afdækker en teologi hos Kierkegaard. Det er et gammelt spørgsmål, om Kierkegaard overhovedet kan siges at have fremlagt en teologi. Artiklen argumenterer for, at der faktisk foreligger en teologi i *Filosofiske Smuler*, som kan karakteriseres som en tilblivelsens teologi. Den sætter forfatteren i relation til nyere teologiske positioner.

Den sidste artikel læser *Lykke-Per* på baggrund af Søren Kierkegaards *Sygdommen til Døden*. Dermed afdækkes, at Henrik Pontopidan har været langt mere influeret af Søren Kierkegaards tanker, end man ellers har været opmærksom på. Romanens hovedperson, Per Sidenius, er visse steder fortvivlet på en måde, som bedst forstås gennem Kierkegaards definitioner.

Til dette nummer er der god grund til at ønske *god læselyst*.

Jesper Tang Nielsen